

Spørgsmaal, om han ikke har forelagt altfor detaillerede Forslag. Jeg er atter her despotisk; det forekommer mig, at baade Hærløven af 1867 og den, der nu er forelagt, gaa altfor meget i Detail. Jeg vilde være fuldstændig fornøjet, om man tog Hovedpunkterne og da specielt den finant- sielle Side af Sagen, lod os behandle denne her og iøvrigt overdrog det til Krigsbestyrelsen at ordne det Øvrige saa godt, som den kunde. I den Henseende har jeg den fuldeste Tillid til en hvilkenkomhelst Krigsbestyrelse, der kommer; jeg kan aldrig tro, at der nogenstunde vil komme en Krigsbestyrelse, som ikke, naar den havde Midler til sin Raadighed, vilde organisere Armeen saa godt som muligt. Skulde jeg altsaa bebrejde den høitagtede Krigsminister Noget, skulde det snarere være dette, at han har givet Anledning til, at vi komme til at gaa for meget i Detail med Sagen; men paa den anden Side er det ikke saa under- ligt, at det, naar der forelægges os et saa detail- leret Forslag som dette, hvor der er enkelte Spørgsmaal, som man synes burde have været stærkere fremhævede og noget bedre belyste, da siges, at Bedømmelsen for en hel Del beror paa den Tillid eller Iffe-Tillid, vi have til Regjeringen. Nu vil jeg ikke sige, at jeg har nogen Mistillid til den ærede Krigsminister, jeg tror endog, at jeg tør sige, at der vistnok Ingen er, der for Diebliffet nærer Mistillid til ham; skulde den hidvære fra Noget, saa skulde det være desfra, at han er Medlem af et Kabinet, som man overhovedet ikke har Tillid til. Jeg for mit Vedkommende har, som sagt, ikke den mindste Mistillid til den høitagtede Krigsminister; men jeg har Mis- tillid til den hele Regjering, og jeg giver mig ikke saaledes i ethvert Lovgivningsspørgsmaal til Pris for den høitagtede nuværende Regjering, som jeg kunde gjøre det, hvis Regjeringen stod mine Tan- ker og Meninger nærmere. Men dette rammer, som sagt, ikke den høitagtede Krigsminister, uden for saavidt han er Medlem af det Kabinet, hvis Politik ikke samstemmer med vor. Jeg har endnu en Bemærkning at gjøre lige overfor det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen). Det forekommer mig, at der var noget Modsigende i det ærede Medlems Fremstil- ling af Spørgsmaalet om den almindelige Værne- pligt. Han har efter min Opfattelse, først angre- bet den almindelige Værnepligt meget stærkt, han har paavist, at man i andre Lande lod Enkens Søn blive hjemme. (En Stemme: Det var med Hensyn til Gjenneførelsen). Ja, dette skal jeg senere komme til. Det ærede Medlem ansøgte som Bevis de Stater, som lod Enkens Sønner, gamle Mænds Sønner, unge Mænds Sønner osv. blive hjemme; men det forekommer mig, at naar man forskutter dette Princip ret længe, saa bliver der ikke Mange tilbage, der komme til at gjøre Tjeneste, saa ville vi faae mange Svage, Gamle og Enker, i alt Fald skal man nok sørge for at

faae saa mange fri, at jeg maaste ad den Wei kunde naae mit Princip. Forsaavidt er jeg altsaa enig med det ærede Medlem. Senere udtalte han imidlertid, at han slet ikke var imod den alminde- lige Værnepligt, han var kun imod den Maade, hvorpaa den var gennemført; men det forekommer i alt Fald ikke mig, at det ærede Medlem til- strækkelig belyste den Maade, hvorpaa han da vilde have, at den skulde gennemføres. Hvis det ærede Medlem tager Ordet oftere — jeg opfordrer ham ikke for mit Vedkommende til at tage Ordet for at svare mig — saa ønskede jeg, da det for mig staa som et af de vigtigste Punkter i vor Hær- organisation, at høre, hvorledes da det ærede Med- lem har tænkt sig, at den almindelige Værnepligt skulde gennemføres. Maa jeg sige det ærede Med- lem saavel som alle de andre Herrer her i Salen, at jeg betragter det som en Illusion, at man den Dag idag paastaar, at vi have almindelig Værne- pligt. Dersom De ville rejse om i Landet og ef- terse paa ethvert Sted, hvor unge Mænd gaa, der ere bleve fri for Militærtjenesten, — Gud veed af hvilke Grunde, jeg veed det ikke — saa ville De maaste forundre sig over, at vi i vort Land have almindelig Værnepligt, og at man dog kan se saadanne raske Karle gaa omkring. Jeg kaster ingen Bebreidelse eller Beskyldning paa Nogen, men dette er en Kjendsgjerning, som jeg kan konstatere, hvor jeg hører hjemme, og jeg tror, at det er Tilfældet overalt. Man siger, at i Hær- løven af 1867 er den almindelige Værnepligt staaet fast, og at den siden er gennemført. Jeg paastaar Nei; men om man kan komme til en anden Maade at ordne Sagen paa, er jo det, vi skulde høre af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds. Nu har jeg kun tilbage at gjøre en kort Bemærkning til det ærede Med- lem, der sidst havde Ordet, navnlig med Hensyn til det Udtryk, han brugte: Man vil ikke opgive sig selv. Ja, det er en af disse almindelige Tale- maader, som man saa ofte hører. Jeg vil meget nødig være med til at opgive os selv, men det, jeg bestandig mangler, er en alvorlig og dybt- gaaende Drøftelse af det Spørgsmaal: hvorledes kunne vi bevare os selv. Lader os komme til en alvorlig og grundig Forhandling af dette Spørgs- maal; kunne de Herrer da overbevise mig om, at vi ved det af dem fastholdte eller fremholdte Sy- stem, nemlig en Militz, et Landeværn, eller hvad man nu kalder det, kunne komme dertil, godt! saa gaar jeg med dem. Men kunne de ikke det, og de ikke ville opgive dem selv, ja, saa maa de gaa ind paa den anden Tante, nemlig, at skabe en virkelig god Hær; thi saa er der nogen Sand- synlighed, om den end er ringe — jeg tror meget lidt paa den, det maa jeg indrømme — for, at vi kunne staa imod. Men det, blot at sige, at man ikke vil opgive sig selv, uden at tage hele Spørgsmaalet under en rigtig grun- dig Overveelse og gjøre sig Rede for, hvilke Kon-